

BRĀĻU MĪLESTĪBA LAI PALIEK!

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 13, Rm 12:13, Ef 5:3–5, 1Pēt 5:1–4, Ebr 2:9, Ebr 4:66, Gal 2:20.

ATMIŅAS PANTS:

“Brāļu mīlestība lai paliek!” (Ebr 13:1).

Ebr 13. nodaļa ir apustuļa pēdējā pamācība: “Brāļu mīlestība lai paliek” (Ebr 13:1). Viņš viscaur vēstulē ir apstiprinājis, ka mēs esam no Ķēniņa – Augstā Priestera Jēzus – brāļu un māsu saimes. Autors neuztver lasītājus tikai kā atsevišķu indivīdu grupu, kas strādā pie savas glābšanas “viens pret vienu” attiecībās ar Jēzu, bet kā ģimeni jeb saimi, kas tiek glābta visa kopā. Pāvils raksturoja Jēzus darbu mūsu labā kā “brāļu mīlestību” – Viņš “nekaunas tos saukt par brāļiem” (Ebr 2:11). Tāpēc ticīgajiem ir jādara citam cita labā tas, ko Jēzus izdarīja viņu labā.

Visā vēstulē brāļu mīlestība ietvēra “pamāciet cits citu” (Ebr 3:13; Ebr 10:24, 25; Ebr 12:15–17). 13. nodaļā pamācīšana saistīta ar daudziem elementiem: viesmīlību (Ebr 13:2), cietumnieku un apspiesto apmeklēšanu un atbalstīšanu (Ebr 13:3), laulības godāšanu (Ebr 13:4), izvairīšanos no mantkārības (Ebr 13:5, 6), draudzes vadītāju pieminēšanu un paklausīšanu viņiem (Ebr 13:7–17), kā arī lūgšanu par pašu autoru (Ebr 13:18, 19).

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. martā.

Rūpes par Dieva tautu

Izlasi Ebr 13:1, 2; Rm 12:13; 1Tim 3:2; Tit 1:8 un 1Pēt 4:9. Kāda bija viesmīlības loma agrīnajā draudzē? _____

Kristietība bija ceļojoša kustība, kas bieži bija atkarīga gan no kristiešu, gan nekristiešu viesmīlības. Pamācība “neizmirst” parādīt viesmīlību neattiecas vienkārši uz neizdošanas padomāt par kāda uzņemšanu, bet uz apzinātu nevēribu.

Pāvilam prātā ir ne tikai viesmīlība pret ticības biedriem. Viņš saviem lasītājiem atgādina, ka, uzņemot svešiniekus, daži nezinot ir uzņēmuši eņģeļus (Ebr 13:2). Iespējams, ka viņš ar to domāja Ābrahāma un Sāras ciemiņus – trīs vīrus (1Moz 18:2–15). Viesmīlības piedāvājums ietver dalīšanos ar kādu citu cilvēku tajā, kas man pieder, un līdzietību pret citiem, kā to Jēzus parādīja mums (Ebr 2:10–18).

Brāļu mīlestība pret tiem, kas ir cietumā, ietver ne tikai to, ka ticīgie cietumniekus pieminēja savās lūgšanās, bet arī materiālu un emocionālu atbalstu. Pastāvēja risks nevēriģi izturēties pret cietumniekiem. Tie, kas nodrošināja materiālu un emocionālu atbalstu sabiedrības atstumtajiem, identificēja sevi ar viņiem. Kaut kādā ziņā viņi kļuva “partneri” ar viņiem un varēja kļūt par sociālās vardarbības upuriem (Ebr 10:32–34).

Pāvils pamāca ar tādiem vārdiem un salīdzinājumiem, lai iedrošinātu lasītājus palīdzēt cietumniekiem. Pirmkārt, autors atsauc atmiņā pašu lasītāju atbalstu saviem apcietinātajiem brāļiem pagātnē. Viņi bija kļuvuši par “sabiedrotajiem” jeb “partneriem” tiem, kas bija “nodoti atklātam izsmieklam” (Ebr 10:33). Otrkārt, teksti par sliktu apiešanos atsauc atmiņā Mozus attieksmi – “labāk gribēdams kopā ar Dieva tautu ciest ļaunumu nekā īsu laiku baudīt grēcīgu laimi” (Ebr 11:25). Visbeidzot Pāvils runā par brāļu mīlestības ideālu. Viņš atgādina lasītājiem, ka viņi “paši” ir “miesā” (Ebr 13:3). Viņiem ir tāda pati cilvēcīga daba, un viņiem ir jāizturas pret citiem tā, kā viņi gribētu, lai izturas pret viņiem, ja viņi būtu tādos pašos apstākļos, tas ir, cietumā. Tāpēc cilvēkiem vajadzētu nodrošināt materiālu un emocionālu atbalstu cietumniekiem, parādot viņiem, ka viņi nav atmesti.

Ko vēl mēs varam darīt to labā, kas ir cietumā, vienlga, vai tie ir draudzes locekļi vai nav? _____

Mantkārība un seksuāla netikumība

Izlasi Ebr 13:4, 5; Lk 16:10–18; 1kor 5:1; Ef 5:3–5 un Kol 3:5. Kādi divi ļaunumi ir savienoti kopā šajos pantos? _____

Pāvils brīdina lasītājus no seksuālas netikumības un mantkārības, jo tie bija divi lielākie draudi brāļu mīlestībai. Jaunās Derības autori un senie tikumības aizstāvji bija pamanījuši saistību starp tiem.

Pāvila aicinājums godāt laulību ietvēra izvairīšanos no visa, kas to varētu pazemināt. Šī izvairīšanās ietvēra gan atturēšanos no laulības zvēresta pārkāpšanas, gan nepamatotas šķiršanās (salīdzini ar Mt 19:9). Pamācība saglabāt laulības gultu neaptraipītu attiecas uz laulības neapgānīšanu ar seksuālām attiecībām ārpus laulības. Izteiciens “netikļi” Jaunajā Derībā attiecas uz jebkura veida seksuālo netikumību (1kor 5:9–11; 1kor 6:9, 10; Ef 5:5; 1Tim 1:9, 10; Atkl 21:8; Atkl 22:15). Bez tam, grieķu-romiešu sabiedrība bija vaļīga attiecībā uz seksuālo ētiku. Bieži sastopams bija divkāršs standarts, kas ļāva vīriešiem praktizēt viņu seksuālās attiecības, ja vien viņi bija piesardzīgi. Pāvils tomēr brīdina, ka Dievs tiesās laulības pārkāpējus. Ticīgajiem nevajadzētu ļaut sabiedrības normām veidot savus ētikas standartus.

“Mīlestība uz naudu” bija viena no galvenajām ļaunuma kategorijām grieķu-romiešu pasaulē. Kādā citā vēstulē Pāvils atsaucas uz “mīlestību uz naudu” kā uz visa ļaunuma avotu (1Tim 6:10).

Aizsardzība pret šo ļaunumu ir pareiza attieksme, par ko Pāvils runā vairākās vēstulēs. Pirmkārt, mums vajadzētu būt “apmierinātiem” ar to, kas mums ir (sk. arī 2kor 9:8; Fil 4:11, 12). Turklāt kristiešiem vajadzēja pieņemt Dieva apsolījumus un ticēt, ka Dievs viņus “neatstās” un “nepametīs” (Ebr 13:5). Šis apsolījums Viņa ļaudīm tika dots vairākās vietās un gadījumos, un tas ir pieejams arī mums (1Moz 28:15; 5Moz 31:6, 8; Joz 1:5; 1L 28:20). Ticīgie ir aicināti atsaukties uz Dieva apsolījumu ar Ps 118:6 vārdiem: “Tas Kungs ir ar mani, es nebīstos nenieka. Ko cilvēki man darīs?” Šī atsaucē uz Ps 118 ir atbilstoša, jo dziesminieks šeit izteica savu pārliecību par Dievu, neskatoties uz ciešanām, ko viņam bija nodarījuši neticīgie.

Kādos veidos mūsdienu sabiedrība pazemina seksuālas šķīstības standartu un vienlaikus baro mīlestību uz naudu? Kādos praktiskos veidos mēs varam stiprināt savu aizsardzību pret šiem diviem bīstamajiem ienaidniekiem? _____

Pieminiet savus vadītājus

Izlasi Ebr 13:7–17. Kādām vajadzētu būt mūsu attiecībām ar mūsu vadītājiem? _____

Ebr 13:7–17 satur pamācību cienīt draudzes vadītājus un paklausīt viņiem. Teksts sākas ar aicinājumu “pieminēt” agrākos vadītājus, kas viņiem bija runājuši Dieva vārdu, un tas noslēdzas ar aicinājumu “paklausīt” šodienas vadītājiem (Ebr 13:17). Vadītāji pagātnē visdrīzāk ir tie, kas pirmie sludināja vārdu un dibināja draudzi. Aicinājums “pieminēt” viņus neattiecas vienkārši uz atmiņu cilāšanu vai ārēju cieņas parādīšanu. Pāvils paskaidro, ka viņiem ir “jāpiemin” šie vadītāji, pārdomājot viņu uzvedības iznākumu un imitējot viņu ticību.

Pāvilam vislielākais piemiņas un slavas akts šiem paraugiem nozīmē līdzināšanos viņiem. Šādā ziņā Pāvils pievieno draudzes dibinātājus ticības varoņu sarakstam, ko ticīgajiem vajadzētu rūpīgi pārdomāt. Šis saraksts ietver ticības varoņus no Ebr 11. nodaļas un Jēzu, pilnīgo ticības paraugu Ebr 12. nodaļā. Tālāk autors atzīmē, ka Jēzus ir “vakar un šodien tas pats un mūžīgi” (Ebr 13:8). Viņš ir krasā pretstatā viltus skolotājiem, kas ar laiku mainās un kuru mācības kļūst “dažādas” un “dīvainas” (Ebr 13:9).

Aicinājums pieminēt vadītājus Ebr 13:7 ir vēl spēcīgāk atkārtots ar vēl spēcīgākiem vārdiem dotā teksta beigās. Ticīgie ir pamācīti paklausīt vadītājiem, jo viņi modri vēro savas dvēseles. Vadītāji šeit ir aprakstīti kā mācītāji, kas ir atbildīgi par draudzes, sava ganāmpulka, garīgo labklājību, kā arī viņiem būs jāatbild Dieva priekšā par savu garīgo stāvokli (sk. arī 1Pēt 5:1–4, 1kor 3:10–15). Pavisam noteikti šai izpratnei vajadzētu arī mūsdienās attiekties uz visiem mūsu draudzes vadītājiem visos konfesijas līmeņos.

Konteksts arī norāda, ka šie vadītāji ir gani, kas kalpo Jēzus, “lielā avju gana”, vadībā (Ebr 13:20). Rūpes kopā ar uzticību no vadītāju puses un draudzes locekļu paklausība jeb uzticība nesīs abpusēju prieku. Tas varētu nozīmēt to, ka vadītāji spēs kalpot draudzei ar “prieku”, vai arī to, ka viņi ziņos Dievam par draudzi ar prieku, nevis skumjām.

Ko jūs varat darīt, lai stiprinātu jeb uzlabotu vadītāju un draudzes locekļu attiecības savā draudzē, kā arī attiecības ar vadītājiem visā pasaulē? _____

Neizraujieties ar visvisādām svešām mācībām

Salīdzini Ebr 13:9; Ebr 2:9; Ebr 4:16 un Ebr 6:19, 20. Kur var iegūt žēlastību? Kā tiek stiprinātas jūsu sirdis? _____

Saistība starp viltus mācību un ēdienu, par ko ir runāts Ebr 13:9, iespējams, neattiecas uz atšķirību starp šķīstu un nešķīstu ēdienu.

Kāpēc?

Pirmkārt, Pāvils, šķiet, vēstulē nav nobažījies par atšķirību starp šķīstu un nešķīstu ēdienu. No Apd 15. nod. mēs zinām, ka agrīnajā draudzē pieņēma gan to, ka ticīgie tiek glābti žēlastībā (Apd 15:7–11), gan to, ka viņiem vajadzētu turpināt ievērot dažus ēšanas noteikumus (Apd 15:19, 20). Atšķirība starp šķīstu un nešķīstu pārtiku un citiem Bībeles noteikumiem nav pretēja žēlastībai. Patiesībā Pāvils saka, ka jaunā derība ir ielikusi likumu sirdī (Ebr 8:10–12). Tas, ko autors tomēr ļoti skaidri pasaka, ir, ka dzīvnieku upuri un levītu priesteru starpniecība svētnīcā ir aizstāta ar augstāku upuri un priestera starpniecību Jēzū (Ebr 8:4, 5; Ebr 10:1–18).

Otrkārt, konteksts norāda, ka Pāvils kritizē lasītājus nevis par atturēšanos no noteiktas pārtikas, bet par piedalīšanos rituālos ar mērķi kaut kā nopelnīt žēlastību (Ebr 13:9). Viņš, iespējams, brīdina nepiedalīties jūdu rituālos vai kulta mielastos, kas tika uzskatīti kā papildinājums tempļa dzīvnieku upurēšanai un kuriem vajadzēja dāvēt garīgu labumu jeb žēlastību. Bet žēlastība netiek nodota ar upura mielastu palīdzību; žēlastība nāk tikai no Jēzus Kristus upura un priesterīgās starpniecības. Ticīgajiem “ir altāris” (Ebr 13:10), Kristus krusts, no kā viņi var ēst (Jņ 6:47–58).

Vēstulē Ebrejiem “žēlastība” nāk no Dieva troņa (Ebr 4:16). Šī žēlastība, kuras starpnieks ir Kristus, ir “drošs un stiprs enkurs”, kas ir piestiprināts pie paša Dieva troņa (Ebr 6:19, 20; salīdzini ar 4:16). Pateicoties Kristus upurim, mēs saņemam šo žēlastību, kas nodrošina stabilitāti un pārliecību mūsu sirdīs. Kad mūsu sirdis šādā veidā ir “nostiprinātas”, tās “neaizraus” jaunas doktrīnas (Ebr 13:9), ne arī tās aizslīdēs prom no Dieva (Ebr 2:1).

Pakavējies pie Kristus pilnīgā upura. Kāpēc ideja par to, ka mēs kaut ko “pievienojam” šim upurim, ir tik pretēja evaņģēlijam un tajā atrodamajai žēlastībai Jēzū? _____

Ejiet pie Jēzus ārpus nometnes

Salīdzini Ebr 13:10–14, Mk 8:34, Mt 10:38, Lk 14:27 un Gal 2:20. Ko nozīmē iet pie Jēzus ārpus nometnes? _____

Vieta ārpus vārtiem bija visnešķīstākā visā nometnē. Tur tika sadedzinātas upurējamo dzīvnieku miesas (3Moz 4:12). Arī lepras slimnieki tika izslēgti no nometnes (3Moz 13:46), savukārt zaimotājiem un citiem noziedzniekiem tur tika izpildīts nāves sods (3Moz 24:10–16, 23; 1ķēn 21:13; Apd 7:58). Šo regulējumu pamatā bija uzskats, ka Dieva klātbūtne ir nometnes iekšpusē. Jebkas, kas bija nešķīsts, tika izsviests ārā, jo Dievs nelabprāt uzlūko jebko, kas ir “nešķīsts” vai “piedauzīgs” (4Moz 5:3, 5Moz 23:14).

Jēzus cieta pie krusta ārpus Jeruzalemes (Jņ 19:17–20). Tas uzsver kaunu, kas tika uzlikts Viņam (Ebr 12:2). Viņš bija oficiāli nosodīts kā tāds, kas “zaimo Vārdu”, un tāpēc Israēls Viņu atraidīja un izpildīja nāvesodu ārpus mūriem (Mk 14:63, 64; sk. 3Moz 24:11, 16). Jēzus netika izmests ārpus nometnes kā “kaunpilns”, “nešķīsts” vai “piedauzīgs” (Ebr 12:2). Tomēr Pāvils pamāca ticīgos sekot Jēzum ārpus vārtiem, paciešot kaunu, ko Viņš pacieta (Ebr 12:2, sk. Ebr 13:13). Šis bija arī tas ceļš, pa kuru gāja Mozus, kas Ēģiptes bagātību vietā izvēlējās nest “Kristus negodu” (Ebr 11:26).

Tomēr paradoksāli – Vēstule ebrejiem tagad norāda, ka Dieva klātbūtne ir ārpus nometnes. Sekošana Jēzum ārpus nometnes nozīmē ne tikai “Viņa negoda nešanu” vai kaunu, bet arī “iešanu pie Viņa” (Ebr 13:13), tieši tāpat kā tie israēlieši, kas “meklēja to Kungu”, gāja “ārā no nometnes” tuksnesī, uz kurieni Mozus bija pārcēlis Saiešanas telti pēc notikuma ar zelta teļu (2Moz 33:7). Šis ziņojums norāda, ka Jēzus atmešana no neticīgo puses iekļāva arī Dieva atmešanu, kā tas notika Israēla atkrišanā ar zelta teļu (2Moz 32:33). Tāpēc ciešanu un kauna ceļš ir arī paša Dieva ceļš.

Pāvils aicina lasītājus sekot Jēzum kā viņu ticības “iesācējam un pabeidzējam” (Ebr 12:2), netiešā veidā arī aicinot tagadējās ciešanas uzskatīt kā īslaicīgu mācību, kas nesīs “taisnības miera augli” (Ebr 12:11). Viņi atstāj aiz sevis samaitāto pilsētu jeb nometni, meklēdami “pilsētu, kurai jānāk” un kuras arhitekts ir Dievs (Ebr 13:14; Ebr 11:10, 16).

Ko tev nozīmē sekot Jēzum “ārpus nometnes”? Kas ir tie ticības dzīves aspekti Jēzū, kas var atnest “negodu” vai “kaunu” tiem, kas ir ap tevi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Pēc Svētā Gara izliešanās .. [ticīgie] liksmojās mīlestības pilnā sadraudzībā ar svētajiem. Tie bija maigi, uzmanīgi, pašaieliedzīgi un labprātīgi patiesības dēļ panest jebkuru upuri. Savstarpējā ikdienas satiksmē viņi parādīja mīlestību, kādu Kristus no tiem bija prasījis, un ar nesavtīgiem vārdiem un darbiem centās to aizdedzināt arī citu sirdīs. [..]

Bet pakāpeniski iestājās pārmaiņa. Ticīgie sāka meklēt trūkumus citos. Kavēdamies pie kļūdām un atļaudamies nelaiņai kritikai, tie no sava redzes loka pazaudēja Pestītāju un Viņa mīlestību. Tie kļuva stingrāki ārējās ceremonijās un sīkumaināki ticības teorijā, bet nevērīgāki praktiskajā dzīvē. Būdami dedzīgi nosodīt citus, tie nepamanīja paši savas kļūdas. Viņi pazaudēja brāļu mīlestību, ko Kristus bija pavēlējis kopt un sargāt, un, visbēdīgākais, paši savu zaudējumu neapzinājās. Tie nesaprata, ka laime un prieks viņu dzīvē izdziest, ka, izslēdzot no sirds Dieva mīlestību, tie drīz vien staigās tumsā.

Redzēdams, ka brāļu mīlestība draudzē nīkuļo, Jānis ticīgos pamācīja, cenšoties tos pārliecināt par šīs mīlestības pastāvīgo nepieciešamību. Doma par mīlestību caurstrāvo visas viņa rakstītās vēstules draudzei. ‘Mīļie, mīlēsīm cits citu, jo mīlestība ir no Dieva, un katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu. Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība. Redzama ir kļuvusi Dieva mīlestība mūsu starpā, Dievam savu vienpiedzimušo Dēlu sūtot pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu. Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai. Mīļie, ja Dievs mūs tā mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt.’” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 547., 548. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kristīgā dzīve bieži tiek uzskatīta par personīgām, individuālām attiecībām starp Jēzu un ticīgo. Tas tomēr ir tikai viens kristīgās dzīves aspekts. Kāpēc ir svarīgi pieminēt, ka Dievs vada mūs kā grupu? Kādas ir manas atbildības pret grupu? Ko es varu sagaidīt no grupas?

2. Kādi ir vislabākie indikatori tam, ka draudzē ir spēcīga brāļu mīlestība? Esiet gatavi sastādīt sarakstu savā Bībeles izpētes grupā.

3. Kas ir patiesa brāļu mīlestība? Kāds ir tās raksturojums, cēloņi un rezultāti? Kā jūs to atšķirtu no viltus brāļu mīlestības?

SATURS

Vēstule ebrejiem un mums _____	5
Vēsts Vēstulē ebrejiem _____	12
Apsolītais Dēls _____	19
Jēzus – mūsu uzticīgais Brālis _____	26
Jēzus – miera nesējs _____	33
Jēzus – uzticīgais Priesteris _____	40
Jēzus – dvēseles enkurs _____	47
Jēzus – jaunās derības starpnieks _____	54
Jēzus – pilnīgs upuris _____	61
Jēzus atver ceļu caur priekškaru _____	68
Jēzus – mūsu ticības lesācējs un Piepildītājs _____	75
Saņemot nesatricināmu valstību _____	82
Brāļu mīlestība lai paliek! _____	89